

פחד דוד

פרשת
בלק
י"ב תמוז
תש"פ
1032

בחו"ל קוראים חוקת ובלק

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:32 | 7:24 | 7:29 | 7:14 **הדלקת נרות**

8:30 | 8:34 | 8:33 | 8:30 **מוצאי שבת**

9:14 | 9:20 | 9:17 | 9:15 **רבינו תם**

הכרזת תענית י"ז בתמוז

הילולא
דצדיקיא

יב - רבינו יעקב בעל הטורים

יג - רבי אלחנן וסרמן הי"ד

יד - רבי יוסף מטרנאי

טו - רבי חיים בן עטר זיע"א

טז - רבי עמנואל משעלי

יז - רבי שמעון ביטון אב"ד מרסיל - צרפת

יח - המהר"ל מפראג

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

משכיל לדוד

עצת ה' היא תקום

את עיניהם מלהביט במראות הטומאה ולפיכך זכות זו עמדה להם להיגאל ולהינצל מאותה גלות.

ועל כך כתב הצדיק רבי שלמה מרדומסק (תפארת שלמה על התורה בלק ד"ה וכסה את) שעיקר קדושתו של האדם תלויה בשמירת עינו, שכל ששומר את עינו מלהביט במראות אסורות, הוא מתקדש ומתעלה במעלות התורה והיראה. לפיכך נאמר (במדבר טו, לט) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". ופירוש דברים אלו שהעיניים והלב הינם סרסורי עבירה (במד"ר י, ב) אשר גורמים לאדם לחשוב מחשבות רעות עד כדי זנות.

ולפי דברים אלו, אנו מבינים מדוע בלק פונה לבלעם ואינו מסתפק בכוחותיו הוא בכדי להכשיל את עם ישראל, כיון שידע שכאשר עם ישראל היו במצרים שהיא מקור הזוהמה והטומאה, הם שמרו על טהרת עיניהם לבל ישלשו במראות אסורות ולכן זכו לגאולה. אם כן טהרת עיניהם של עם ישראל, היא זו העומדת להם ליוכות, ומצילה אותם מכל צרה וצוקה. וידוע מדברי המפרשים שטהרת עיני ישראל גרמה להם להיות מצוינים ומובדלים מן המצרים בג' דברים - שלא שינו שםם לבושם ושפתם (שהש"ר ד, כה, פסיקתא זוטרתי שמות ו, ו), דהיינו שהקפידו על צניעות וטהרת הלבוש, שלא ניבלו את פיהם בדברי הבל שיש בהם גילוי עריות, ואף מקור שמותיהם היה קדוש וטהור ומשום כך זכו להיגאל ממצרים.

אם כן משום ידיעה זו, בלק מקדים את זו ההקדמה לבלעם, על מנת להודיעו שכוח פרישותם של עם ישראל מן העריות בהיותם בארץ מצרים עמד להם לגאולתם, על כן צריך למצוא תחבולה מתוחכמת כיצד להחטיאם, ובכך להסייר מעליהם את שכנית ה'.

ונראה להוסיף עוד רמז בדברי בלק לבלעם, שהמילים 'הנה כסה' עולים בגימטריא עם הכולל כמנין המספר מאה ארבעים ושש, וזה בגימטריא כנגד המילה 'עיניו'. ופירוש הדברים שכיון שעם ישראל כיסה את עינו מלהביט בדברים אסורים הנובעים מארציות וגשמיות, זכו המה לנצח את אויביהם. ובלק פונה לבלעם שתום העין בבקשה שיחבור אליו על מנת להכשיל את עם ישראל, שיתכן שמשום שיש לו עין אחת שתומה, על אף שפגם בגילוי עריות, מכל מקום יתכן ועינו השתומה אשר לא פגמה בראייה אסורה, תעמוד לו כזכות לגבור על עם ישראל שאף זכותם עומדת להם מכוח שמירת העיניים.

וראו כמה גדולים חסדי הבורא עלינו, אשר מוציא את מחשבתם הרע של שונאי ישראל מן הסתר אל הגלוי על ידי שמכניס פחד בלבם להכשיל את ישראל לבדם. והקב"ה עושה זאת בכוונה תחילה מתוך שידוע שאם אויבי ישראל היו מכים אותם בסתר, הרי שהנוק היה כפול ומכופל באין יכולת להינצל מידם, אך בזה שמחשבתם הרעה יוצאת לאור, אזי הברכה כבר לא שורה במעשיהם, ומצליחים הם להכות את ישראל מכה אשר יש ממנה תקומה, סליחה וכפרה.

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כיסה את עין הארץ והוא יושב ממול" (במדבר כב, ה)

למקרא דברי הפסוק מתעוררת תמיהה, מדוע בלק פונה לבלעם ומציין באוזניו את העובדה שעם ישראל יצא ממצרים, הלא עובדה זו היתה ידועה וברורה לכל, כיון שקדמו ליציאת בני ישראל ממצרים עשר מכות, אשר על ידם נתפרסם שמו של הבורא ברוך הוא בקרב העמים כולם (שמות ט, טז). כמו כן, כאשר הקב"ה קרע לבני ישראל את הים, כל העמים נתיירו ופחדו מכוחו של ה' יתברך אשר הנהיג את עמו באותות ובמופתים (שם טו, יד). ולאור זאת תמוה מדוע בלק ראה לנכון לציין את העובדה שעם ישראל יצא ממצרים, בזמן שענין זה היה ברור ונהיר לכל.

כן צריך ביאור מהי הלשון האמורה בפסוק "הנה כיסה את עין הארץ", הרי עם ישראל היה עם קטן שרק תמישית ממנו זכה לצאת ממצרים, אם כן לשון זו אינה תואמת את מציאותו של עם ישראל באותה עת, ואינה מתארת אותו באופן הנכון.

חז"ל (תנחומא בלק יא) אומרים שבלק היה מכשף גדול יותר מבלעם, וכוחות טומאה רבים היו לו פי כמה מבלעם. ואם בלק היה כל כך גדול בכוח טומאתו, מדוע הוצרך לשלוח שליחים לבלעם על מנת שייאות לקלל את עם ישראל, בזמן שהיה יכול לעשות זאת לבדו בכוח טומאתו. וכפי שמצינו, בלק היה צריך להשפיל את כבודו לצורך בקשה זו ולהבטיח לבלעם הבטחות רבות על מנת שישכים לבצע את המשימה לקלל את בני ישראל. ולכאורה בלק היה יכול לחסוך מעצמו את כל הטרחה והבושה, בכך שהיה מקלל את בני ישראל בעצמו מבלי לבקש את עזרת בלעם.

ושאלה זו מתעצמת עוד יותר לאור העובדה שבלק ידע שבלעם היה נביא לגויים, ובודאי שהקב"ה לא ייתן בידו לקלל את עם סגולתו אשר בחר בהם מכל העמים ונתן להם את התורה, אם כן קשה כיצד בלק היה בטוח בעצמו שבלעם יוכל לקלל את עם ישראל למרות שבדרך ההיגיון יש לסבור שהקב"ה ינעם זאת ממנו.

ונראה ליישב קושיות אלו על פי האמור בספר 'שמע ישראל' אשר מביא את דברי רבי משה מדינר המסביר את דבריו של בלק. בלק אמר (במדבר כב, ה) 'הנה עם יצא ממצרים', הנה עם ישראל יצא מארץ מצרים שהיא מקור הטומאה והזוהמה, על כן נקראת מצרים 'ערוות הארץ' משום גילוי העריות שיש בה. ולמרות שבני ישראל היו מצויים בתוך ארץ יזמה זו, 'הנה כיסה את עין הארץ' (שם), דהיינו שהם כיסו את עיניהם הארציות והגשמיות מלהביט באלו המראות האסורים.

והנה בלק ידע שבמקום שיש ערוה, שכנית ה' מסתלקת, וניתנת למשחית רשות להשחית, על כן ביקש בלק להחטיא את בני ישראל במראות אסורות ולטמא את עיניהם, אך לא יכול היה להם, כיון שבני ישראל הרגילו עצמם לשמור את עיניהם עוד מימי היותם בארץ מצרים השטופה בגילוי עריות. ועם ישראל זכו להיגאל ממ"ט שערי טומאה ולהיכנס למ"ט שערי טהרה מכיון ששמרו

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

יש סדר מופתי בג'ונגל

"ויגל ה' את עיני בלעם" (במדבר כב, לא)

בקורות הימים אנו נפגשים כל הזמן בענין של "ויגל ה'" - אדם המהלך בזה העולם אינו רואה את הנעשה לפניו, אף דברים ההווים במציאות, עד שהקב"ה 'פוקח עיוורים' - פותח עיניו והכל נגלה לפניו.

סיפר המגיד מירשים רבי אלימלך בידרמן שליט"א את המובא בספר 'מסוד שיח חסידים' שפעם דרש רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל ה'אור החיים' הקדוש לפני אנשי קהילתו, ובדבריו הציע להם להיות מתלמידי רבי מאיר האומר (אבות ד, יב) 'הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה', ומעתה יעסקו בעסקיהם ובמסחרם רק בשלושת ימים הראשונים שבשבוע, ובשאר הימים יעסקו רק בתורה. והוסיף רבינו חיים בן עטר זיע"א להבטיח להם, כי הוא ערב בדבר שפרנסתם שהורגלו בה לא תתמעט ולא יחושו כל מחסור.

ואכן, כל בני העיר יחדיו שמעו בקולו ועשו כדבריו, וממילא נשתנו למעלייתא כל אורח חייהם. בתוך שבועות אחדים הורגלו גם אלו שעמדו עמם בקשרי מסחר ומלאכה, שאין להם עסק ודיבור עמם מליל רביעי בשבת ועד ראשון בשבת, ומאז שרתה הברכה במעשיהם ולא חסרו מאומה מקצבת פרנסתם, אף שקיצרו הרבה בזמני עסקיהם.

כך נמשך הדבר כמה שנים, עד שיצא ה'אור החיים' זיע"א ממקומו ללכת לארץ ישראל, ופנה זיווה של מרוקו. מאז גבר יצרם אט אט, והחלו להטיל ספקות באמונתם התמה, שמיעוט עסק אינו מפחית מרווחיו, עד שנשתכחה מהם ה'קבלה טובה' שקיבלו על עצמם בעוד רבה בעירם, ושוב לנהל עסקיהם בכל ימי המעשה. אלא שבעוד והם סברו שבכך יכפילו את הכנסתם, אך למעשה גילו שאדרבה לא נוספה פרוטה אחת לכיסם, ועם כל עמלם הגדול לא השיגו דבר. וראו עין בעין שצדקו דברי רבם ופרנסה הקצובה לאדם מן השמים אינה תלויה במשך עמלו...

והוסיף להביא את דברי הרד"ק על הפסוק (תהילים קמה, יז) 'צדיק ה' בכל דרכיו', שענינו הרואות שבעלי חיים טורפים זה את זה וכגון חתול טורף את העכבר ואוכלו, ולכאורה איזה צדק יש בדבר?!

אלא שהקב"ה יודע כי הגיע זמנו של העכבר למות - ממילא הוא מסבב ומזמינו אל החתול שיטרפנו ובכך תשבע נפשו. ונמצא שלא 'החתול' הרג את העכבר, אלא הוא מת כי תמו קיצבת שנות חייו, אלא הקב"ה שמנהיג עולמו מביאו אל החתול שמאחר שכבר ממילא נגזר על העכבר למות מוטב שיהא זה על ידי חתול לפרנסתו ולמאכלו.

וז"ל הרד"ק "כי בצדק וביישר נותן לכל אחד אוכל, ואע"פ שהחי טורף את החי ואוכל, כמו החתול לעכבר והארז והדוב והנמר ושאר החיות האוכלות חיות אחרות וכן העופות הדורסים לעופות אחרים, הכל צדק מאתו, כי גם לחיות ולעופות הנטרפים נתן להם גם כן מאכלם בחייהם, אלא שבהגיע קיצם למות גזר מקודם שתהיה מיתתם פעמים בהנאות בעלי חיים אחרים".

יעודו של מסמר

יהודי מבני ברק שקשור אליי מאד, פגש אותי באחד הימים ברחוב וביקש לקבל את ברכתי.

כאשר ראיתי אותו עומד לפניי, הרגשתי לפתע שסכנה גדולה מרחפת מעל לראשו.

הבטתי לארץ והנה הבחנתי במסמר המונח על המדרכה, לפיכך רכנתי אליו, הרמתי אותו והתפללתי לקב"ה: "אם ישנה סכנה על האיש - יהא מסמר זה כפרתו".

אחר כך הכנסתי את המסמר לחול והוצאתי אותו ממנו מספר פעמים וכל אותו הזמן התפללתי לקב"ה שהמסמר יהא כפרתו של האיש, ולבסוף נתתי בידו את המסמר למשמרת.

אינני מבין כלל מדוע כיוונו אותי מן השמים לעשות את

המעשה הזה עם המסמר ואינני מבין גם מדוע תקעתי את המסמר בחול מספר פעמים. אולם אלו היו מעשיי באותם רגעים.

כעבור מספר ימים התקשר אליי היהודי לצרפת ואמר לי:

"כבוד הרב, איני יודע מהי גדולתו וחשיבותו של המסמר שנתת בידי, אולם הייתי מעורב כעת בתאונת דרכים קשה בירושלים, וברוך ה' בניסים גלויים יצאתי מכך ללא כל נזק ופגע". כך אמר.

גם אני אינני יודע מהו כוחו של המסמר, ואולי כל ייעודו היה כדי להכניס בלבי את המחשבה להתפלל על האיש בזכות אבותיי, כדי להצילו מכל פגע.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "וזהיה שארית יעקב" (מיכה ה-1)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על חסדי השי"ת שעשה עם ישראל, בכך שנתן בלבו של בלעם לברך את ישראל, שהוא מענין הפרשה כשבלק מלך מואב ובלעם הרשע ביקשו לקלל את עם ישראל, ולבסוף נמצא מברך.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

כיון שמטה אזניו

אסור לאדם לגור בשכונת בעלי לשון הרע, וכל שכן שאסור לישיב עמהם ולשמוע את דבריהם, אפילו אם אין בדעתו לקבל את הדברים שנאמרים שם, כיון שמטה את אזניו לשמוע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התורה משולה לחומה

אחת הסיבות שבשלה נוהגים אנו להתענות ב"ז בתמוז, היא העובדה שביום זה עם ישראל חטאו בעגל, לאחר שהמתינו למשה רבנו במשך ארבעים יום תמימים בשקט ובסבלנות, וביום הארבעים סבלנותם לא עמדה להם והם נכשלו בחטא העגל שמפירותיו הבאושים אנו ממשיכים לאכול עד ימינו אנו. וככפרה על כך אנו מקפידים להתענות ביום זה בכל הדורות כולם (עי' תענית כח, ב), על מנת למחוק את אותו רושם נורא של חטא זה, אשר מהווה קטרוג על בני ישראל במשך כל הדורות.

כן מציינו שביום זה של י"ז בתמוז נפרצה החומה בירושלים (שם), פרצה אשר הובילה לבסוף לחורבן בית המקדש, ומשמע מכך שיום י"ז בתמוז הוא בבחינת יום פורענות עבור עם ישראל מכוח זה שעם ישראל חטא בחטא העגל.

והנה התורה משולה לחומה (פסחים פז, א), כיון שהיא שומרת ומגינה על עם ישראל, וכאשר נפרצה החומה, דהיינו שעם ישראל הרפו ידיהם מן התורה ועזבוה לאנחות, כבר ניתנה למשחית רשות להשחית, וקצרה הדרך עד לחורבן. כמו כן המילה 'חומה' היא מלשון חמה, להודיעך על הכעס והחרון אף שהיה לקב"ה על בני ישראל, על כך שעזבו את תורתו ולא הותירו בידו כל ברירה אלא להחריב את בית השכינה.

כן נראה לומר שהחומה נפרצה דוקא ביום י"ז בתמוז ולא בכל יום אחר, היות והתאריך י"ז עולה בגימטריא כמנין המילה טוב, ובהיות שאין טוב אלא תורה, אזי כשעם ישראל עזבו את התורה, נפרצה החומה, כדי לרמוז לעם ישראל בשל מה התחילה הפורענות ונחרב הבית.

ויש לנו לדעת ששורש החורבן נעוץ בחטא העגל אשר גם הוא ארע ביום י"ז בתמוז, ויום זה של חטא העגל הוא בבחינת אתחלתא דפורענותא, ועליו ממשיך ונסמך חורבן הבית (עי' נצח ישראל ח).

והנה ימים אלו של בין המצרים מועדים לפורענות מעיקרם, לא רק בגלל הקטרוג של חטא העגל שארע ב"ז בתמוז ובשל חורבן שני בתי מקדשות, אלא משום שימים אלו חלים באמצע הקיץ, זמן שבו כל האנשים מבקשים לצאת מביתם ולהתאוורר בחוץ, וכידוע הסכנה אורבת במיוחד בחוץ כאשר האדם יוצא מביתו ועלול להיכשל בראיית מראות אסורות. ובשל ימי הקיץ הלוהטים, אנשים יוצאים מביתם בלבוש של פריצות והסכנה הרוחנית גדולה עד מאוד. ולעיתים אדם מכניס עצמו בכוח למצב של סכנה כאשר הוא הולך לטייל במקומות של חופי ים שהפריצות בהם גדולה עד מאוד, ומה יעשה האדם ולא יחטא. וכשם שיש הקונה עולמו בשעה אחת (ע"ז יז, א), כך גם יש המפסיד עולמו בשעה אחת (עי' באר מים חיים ראה יב), באותה שעה שבה נכשלו עיניו בראיית מראות אסורות.

פניני הפרשה

לא חשבתי שיתפסו אותי

"ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי"
(במדבר כב, לד)

אם נתבונן כיצד מגיב בלעם אחר שהאתון דברה, ואחר שראה את המלאך עומד וחרבו שלופה?

"חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי".

סיפר המגיד רבי ראובן קרלשנטיין זצ"ל: היה פעם גנב שבשעה שלוש לפנות בוקר טפס על צינורות הביוב, כדי להגיע ולהיכנס לדירה בחשכת הלילה. חלפה שם ניידת משטרה, והוא נתפס. העמידוהו למשפט, השופט נותן לו תוכחה ומוסר. בסיום דבריו שואל אותו השופט: "האם אתה מתחרט על מעשיך?"

- ודאי, אם הייתי יודע שחולפת שם ניידת, לא הייתי עושה את זה...

כך בדיוק נראה היה בלעם בשעה שהמלאך התגלה לפניו והוא אומר "חטאתי כי לא ידעתי..."

אין שליח לדבר עבירה

"אל נא תמנע מהלך אלי כי כבד אכבדך מאד וכל אשר תאמר אלי אעשה"
(במדבר כב, טז)

כלל נקוט בידינו שאין שליח לדבר עבירה ואין המשלח חייב במעשה שולחו, אולם אם המשלח משלם לו עבור שליחותו אזי יש שליח לדבר עבירה, שהרי השליח אינו הולך לעבירה אלא ליטול שכר.

זהו אפוא, מבאר רבינו יהונתן אייבשיץ זצ"ל, שאמר בלק בבלעם 'אל נא תמנע מהלך אלי', אל לך לחשוש פן תינזק בכך שתהיה שולחי לדבר עבירה לקלל את ישראל, כי הרי 'כל אשר תאמר אלי אעשה', אתן לך שכר מלא על מעשיך, ואם כן שליחותך תתייחס אלי ולא תינזק בעטיה. על כן, 'לכה קבה' ל' את העם הזה', בשליחותי, ואין לך מה לחשוש פן תיענש.

טעות לעולם חוזרת

"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף" (במדבר כג, כד)

מדוע חשב עמלק שיגבור על ישראל ובמה טעה ראשית גויים עמלק ואחריתו עדי אבד (במדבר כה, כ)

מהיכן היה לו לעמלק את האומץ לבוא ולהילחם בישראל אחר כל הניסים שנעשו להם?

ביאר ה'חתם סופר' זיע"א, כי תיבת עמלק היא ר"ת עמרם משה לוי קהת, הרי שראה עמלק שבשמו נרמזו ד' גדולים הללו מלוי שבשבטים ועד משה שהנהיג את ישראל, והבין מכך שיש בכוחו להילחם עמיהם.

אלא שעמלק לא לקח בחשבון שסופי התיבות שלהם עולה מיתה; עמרם לוי קהת משה, דהיינו שמי שילחם בהם סופו למיתה.

וחשבון זה מרומז היטב במקרא "ראשית גויים עמלק", דהיינו שארבע אלו שנקראים ראשיתם של ישראל שנקראו 'גויים', ראשית ארבעתם עולה לר"ת של תיבת עמלק ולכן חשב שיצליח להילחם בהם, וממשיך קרא "ואחריתו עדי אבד", שהאחרית דהיינו הסוף של תיבותיהם הוא עדי אבד דהיינו מיתה, וא"כ הרי שסופו לאבדון ולמיתה.

הישיבה המאירה באור פני האור החיים'. לאחר מלחמת ששת הימים, כשהעיר העתיקה נפתחה ליהודים, הלכתי לקבר האור החיים הקדוש וראיתי את שעוללו הירדנים לבית הקברות. הרשעים ניפצו מצבות רבות, אך בקברו של האור החיים הקדוש לא הצליחו לגעת.

היה עובד ערבי שהועסק בחברת 'בלובנד' ונהג להביא למנהל תלמוד תורה 'המסורה' מרגרינה שיוצרה במפעל. באחת מפגישותיהם, סיפר הערבי למנהל תלמוד התורה כי עיניו ראו ולא זר, כיצד שני ירדנים באו ועמדו לפנף את המצבה, ולפתע התהפך עליהם סלע, והם מתו במקום.

"גם אני הייתי אמור לשבר את המצבה יחד איתם, סיפר הערבי, אבל אמרתי כי אינני מוכן לעשות זאת, ונמלטתי על נפשי, וכך נותרתי בחיים!"

הגאון הקדוש רבי גרשון מקיטוב זצ"ל, גיסו של ה"בעל שם טוב" הקדוש, שעלה לארץ ישראל, שאל את האור החיים הקדוש, מדוע הוא מדבר עם אנשים שאינם יראי שמים. השיב לו רבנו חיים בן עטר: "מה אעשה, כך היא דרכי לקרב את הרחוקים!"

זו היתה דרכו של האור החיים הקדוש אשר קרב רחוקים והחזירם לצור מחצבתם, וזו היא דרכם של מוסדות הישיבה הקרויה על שמו של האור החיים הקדוש.

האור החיים הקדוש כתב במפורש במכתביו, כי כל אלו שימשיכו ויתמכו בישיבתו, הוא ימשיך עליהם בתפילתו, הן בחיותו והן לאחר שילך לעולם שכולו טוב. ואכן, כל מי שסייע ביד האור החיים הקדוש ראה פלאות.

כך אידע גם בהקמת ישיבתנו הקרויה על שמו. אנו לא עשינו מאומה, רק הושטנו את היד, והצדיק פעל עבורנו.

בתחילה חשבנו להקים בנין עבור מאה וחמשים תלמידים, על פני חצי מהשטח העומד לרשות הישיבה כיום. אבל היתה התנגדות מהשכנים, ונוצרו מניעות רבות. התאזרו בסבלנות, פיצינו את התושבים שגרו באזור בדמי מפתח ואת בעלי החניות והמפעלים שהיו מסביב. אט אט, הסירו כולם את התנגדותם, והבניין החדש קם ונבנה באותן אבנים של הבניין הישן.

תורתו של רבנו חיים בן עטר מכרזת עליו בכל העולם כולו. בכל מקום ובכל עדה לומדים בספריו הקדושים. בכל בתי החסידים לומדים בכל יום שיש ובשבת את פרוש האור החיים הקדוש.

ומאחר ותורתו מכרזת עליו, זכאי הוא לנסים ולנפלאות שנעשים בכח למוד תורתו, וכן בזכות הסיוע והתמיכה בישיבה ובמוסדותיה, שהוקמו לזכרו וקרויים על שמו. הדבר ברור כשמש בצהרים - אדם המתחבר לאור העליון הזה, רואה ישועות גדולות. אברכים, בעלי בתים ואנשי עסקים רואים ישועות גדולות עד מאד. אנשים שבורים ורצוצים עלו מעלה, וגורלם התהפך לטובה.

שבת, ולאחר מכן שעור תורה שנאמר בכל יום, כדי לקרב את ישראל בעבותות אהבה לה' ולתורתו.

ה' נתן לי את העוז ותעצומות הנפש להיכנס למקומות שונים ומשונים, ולמשוך לבית המדרש צעירים שהיו משחקים ברחובות עם סגריה בשבת...

ישנו יהודי חסיד, ראש ישיבה נכבד, המתגורר בשכונת לישיבה. הוא אב למשפחה ברוכת ילדים ומרובת הוצאות, ולמרות זאת הוא תורם לישיבה סכום נכבד מדי חודש בחודשו.

כשנפגשנו שאלתי אותו בתמיחה: "אני מתפלל על כבודו, הרי יש לך בנים רבים, שעליך לתמוך בהם, מדוע אתה מתאמץ כל כך למען הישיבה?"

"תדעו לכם", השיב לי שכני ראש הישיבה בהתרגשות, "אני מחשב זאת כדמי חסות, אני חוסה בצילכם..."

"אתה חוסה בצילנו?! התפלאתי, מדוע?"

"כי לפני הקמת הישיבה, הילדים הקטנים שלי לא היו מעזים לצאת החוצה לאחר השעה שבע בערב. עם רדת החשכה היה פחד אימים לצאת לרחובות. היו מסתובבים פה בחורים פוחזים שהטילו את חיתתם על האזור כולו. והנה במשך הזמן, בזכות ישיבתכם הקדושה, כולם הפכו לתלמידי חכמים ויראי שמים!"

בקרבת מקום התגוררו פושעים גברתנים, שלא החוק איים עליהם, לא קציני המבחן, לא הרווחה ולא הסעד. אף אחד לא הצליח להרתיע אותם. אבל התורה הקדושה המסה את לבם עד שברבות הימים הם הפכו לצדיקים גמורים. אנשים לא האמינו למשמע אזניהם: כיצד יתכן שפלוגי יושב ומקשיב לשיעור תורה, מי מעז לדבר אתו בכלל? אבל לימדנו אותו ואת חבריו קהלת, משלי, דניאל ואת דברי האור החיים הקדוש. התורה משכה אותם כמגנט, עד שלבסוף הפכו כולם להיות קדושים וטהורים. כל זאת בזכות האהבה שנטע האור החיים הקדוש!

לאחר מכן באו לישיבה קצינים בכירים. הם הרגישו חובה להגיע לבית המדרש, כדי לראות מי הם בדיוק הדתיים, החרדים והישיבתיים. הם היו יושבים פה בכל פעם שלוש שעות רצופות ומתבשרים מהתורה ומקדושתה. עם הזמן נרקמה בינינו ידידות קרובה, וכך החלו להזמין אותנו לשאת דרשות בבסיסי הצבא. הלכנו לצאלים, לשארם א-שיך, לרפידיים, לצריפין ולמקומות נוספים בכל קצוות הארץ, וזכינו לקרב רחוקים ולהרבות תורה לזכרו של רבנו חיים בן עטר זצ"ל.

השמחה הגדולה שלנו היא, על כך שהקב"ה נתן לנו את הזכות להמשיך את תורת האור החיים הקדוש, ולחרוט את שמו של רבנו חיים בן עטר על

חז"ל אומרים (סנהדרין קה, ב), כי כל ברכותיו של בלעם נהפכו לקללות, מלבד ברכת "מה טובו אהליך יעקב" המכוונת כנגד בתי כנסיות ובתי מדרשות.

בלעם הרשע בקש שבתי הכנסיות ובתי המדרשות של עם ישראל יעקרו מן העולם. שלא יהיו תלמודי תורה, שלא יהיו ישיבות, ושלא יהיו כוללים.

אמר לו הקב"ה: אמנם נתתי לך רשות ללכת עם שרי מואב ולדבר, אבל עם ישראל יישאר חי וקים לעד, כי יש להם את בתי המדרשות שיתעוררו ויקומו מחדש דור אחר דור!

על כן נותרה ברכת "מה טובו אהליך יעקב" בעינה, ועד סוף הדורות לא יעלה בידי הרשעים לעקור את התורה מעם ישראל.

ואכן עד ימינו רואים אנו בחוש כיצד בתי המדרש והישיבות הקדושות מתרבים בכל עוז ומרחיבים את גבולות הקדושה והיראה.

להקים ישיבה על קברו

מימי חורפי, מספר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א, ראש ישיבת 'אור החיים' - היתה נפשי קשורה בתורתו של מאורן של ישראל, הנר המערבי, עמוד הימני, פטיש החזק האור החיים הקדוש. הייתי מתענג על הלימוד הקדוש בצורה נפלאה עד מאד. לאחר מלחמת ששת הימים, כשהעיר העתיקה נפתחה לכניסת יהודים, חפצתי לראות את מקום ישיבתו הקדושה של רבנו חיים בן עטר. מקום שעל פי השמועה התגלה בפניו אליהו הנביא זכור לטוב.

שמעתי כי המקום נמצא בשכונת הארמנים, ומה השתוממתי לראות כי בית מדרשו של האור החיים הקדוש הפך לאורוות חמורים גדושה ברפש ובזוהמה.

במהלך השנים קמו בארץ ישיבות רבות, אבל איש לא הקים ישיבה על שמו של אדונו הקדוש, רבנו חיים בן עטר זצ"ל, אשר היה מהדר אחר יהודים שהתרחקו מעל פני ה' ומביאים ללמד תורת אלוקים חיים. באותה עת גמלה בלבי החלטה, כי בעזר ה' אבנה מקום תורה לזכר איש האלוקים הקדוש הזה. ואת זאת חפצתי, לקרב את עם ישראל, לאהוב כל יהודי הרחוק ביותר ולהסתכל על נשמתו החצובה מכסא הכבוד.

ואכן, תקף לאחר מלחמת ששת הימים הקמנו את הישיבה. בתחילה יסדנו שעור תורה שהתקיים מדי

בית המדרש פניני דוד ירושלים

הודעה משמחת!!!

כ"כ מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יחדש את קבלת הקהל בפניני דוד ברח' בית וגן

כ"כ נפתח בקרוב שיעור שבועי לנשים

הוספנו שיעורים בכל שעות היום בעברית ובצרפתית ובדף היומי